

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 11. april 2008
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2008-792-0489
Dok.: LHS40152

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 330 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 7. februar 2008.

Lene Espersen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

**Spørgsmål nr. 330 af 7. februar 2008 fra Folketingets Retsudvalg
(Alm. del):**

”Kan oplysninger, PET har modtaget fra efterretningsmyndigheder i en stat, der er kendt for at bruge tortur, og som politiet, jf. svaret på Spørgsmål S 6187 (2006-07), kan bruge som led i efterforskningsarbejde, bruges som grundlag i forbindelse med varetægtsfængsling, husundersøgelse, aflytning eller lignende efterforskningsskridt eller bruges i forbindelse med administrativ udvisning?”

Svar:

Efter artikel 15 i FN-konventionen af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling skal de deltagende stater sikre, at enhver udtalelse, om hvilken det er fastslået, at den er afgivet som følge af tortur, ikke kan påberåbes som bevis i nogen proces undtagen mod en person, der er tiltalt for tortur, som bevis for, at udtalelsen er afgivet.

Justitsministeriet er ikke bekendt med afgørelser fra FN's Torturkomité eller fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om anvendelse af udtalelser, der er afgivet under tortur, i forbindelse med en domstolsafgørelse om et straffeprocessuelt tvangsindgreb som f.eks. varetægtsfængsling, ransagning, beslaglæggelse eller indgreb i meddelelshemmeligheden.

FN's Torturkomité har i to afgørelser om udlevering af personer til straf- forfølgning i et andet land udtalt følgende om en konventionsstats forpligtelser i medfør af artikel 15 i FN's Torturkonvention med hensyn til oplysninger, der kan være afgivet som følge af tortur, jf. *P.E. mod Frankrig*, afgørelse af 19. december 2002, afsnit 6.3, og *G.K. mod Schweiz*, afgørelse af 7. maj 2003, afsnit 6.10:

“The Committee observes that the broad scope of the prohibition in article 15, proscribing the invocation of any statement which is established to have been made as a result of torture as evidence "in any proceedings", is a function of the absolute nature of the prohibition of torture and implies, consequently, an obligation for each State party to ascertain whether or not statements admitted as evidence in any proceedings for which it has jurisdiction, including extradition proceedings, have been made as a result of torture.”

I de to omtalte afgørelser fandt FN's Torturkomité, at anvendelsen af de pågældende oplysninger ikke indebar en krænkelse af artikel 15 i FN's Torturkonvention, da det ikke var fastslået, at oplysningerne var afgivet som følge af tortur. I den forbindelse udtalte komiteen, at konventionsstaternes ovenfor beskrevne forpligtelser med hensyn til oplysninger, der kan være afgivet som følge af tortur, kun gælder, hvis klagerens anbringende om tortur er velunderbygget ("well-founded").

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i flere afgørelser fundet, at det vil være i strid med artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til en retfærdig rettergang, hvis nationale domstole anvender erkendelser og forklaringer fra en anklaget, der er fremkommet under brug af tortur eller anden form for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention som bevis for den anklagedes skyld. Der kan bl.a. henvises til dom af 7. august 1996 i *Ferrantelli og Santangelo mod Italien*, dom af 11. juli 2006 i *Jalloh mod Tyskland*, dom af 21. september 2006 i *Söylemez mod Tyrkiet* og dom af 28. september 2007 i *Harutyunyan mod Armenien*.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at Menneskerettighedsdomstolen fortolker Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, herunder konventionens artikel 6, i lyset af artikel 15 i FN's Torturkonvention, jf. f.eks. sagen *Jalloh mod Tyskland*, dom af 11. juli 2006, præmis 105.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det på den baggrund nærliggende at antage, at det også vil blive anset for at være i strid med artikel 5 om ret til frihed og sikkerhed henholdsvis artikel 8 om ret til respekt for privatliv og familieliv i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvis der som grundlag for en domstols afgørelse om varetægtsfængsling henholdsvis om f.eks. ransagning eller indgreb i meddelelshemmeligheden fremlægges udtalelser, om hvilke det er fastslået, at de er afgivet som følge af tortur. Det samme må antages at gælde med hensyn til grundlaget for administrative afgørelser om udvisning.